

Agnietė Steponavičiūtė - Garmienė

Kai man sunku

Kai man sunku – skubu pas savo mūžą,
Ji man viena kuriai galiu rašyt.
Atrodo laišką kaip paštu nusiųsčiau,
Ji gali ir paguost ir išklaustyt.

Į savo laiškus daugtaškiais baigtus,
Aš jau seniai negaunu jokio atsako...
Taip gal geriau –laukimas meilę atsveria
Skaičiuodamas prabėgusius ilgus metus.

Kai eilės liejasi minties upeliais,
O rankoje jaučiu lemties pirštus.
Jie tarsi smaugia manąjį paukštelį
Užversdami eilėraščio lapus.

Grįžtu ir vėl prie seno atminimų lapo,
Širdy jauku, bet virpa kaip šakelės rankos.
Norėčiau, kad išliktų eilės džiaugsmo tako,
Nors dundesys širdy taip smarkiai trankos

Šekspyras - Meilė

Gražiai pasakė kažkada Šekspyras,
šis žodis buvo ištartas švelnus ir tyras:
jei sukasi nuo meilės tau galva,
tai sukis tu greičiau su ja.

Šekspyro strofose suspindi lyra,
suspindi meilė ir jos grožis tyra.
galinga meilė buvo jų svaja,
nes priešai – amžini, jie žemėje –šalia.

Laimingi nors akimirką, kaip vėjas
jie buvo kai į aukštį rūmų rėmės,
nors laimingiausi buvo tik kape,
nes meilė liko jų rami ir amžina.

Moralas toks Šekspyro posmų,
kad ne visi geri, kas galvą glosto,
mylėti reikia nors ir sukasi galva,
nes sienų begalinių šioj žemėje nėra.

Mintyse tik užgesusi žvakė
įžiebta begalinės aistros.
Tokios gundančios, švelnios jo akys
išdavikės jausmų ir kančios.

Gegužės nesibaigiantys lietūs
sužavės jo balsu vakarais.
Kris jausmai į žavingą jo glėbį,
nepajus tik kiti tos ugnies.

Lyg dangus su žvaigždėm į jo petį
atsirems pasidavus širdis.
Ir kodėl taip klastingai jis metė
žaibo žvilgsnį į mano akis.

Balta diena... gal tai žiema,
gal nuotaika balta, balta,
gal snaigė, tirpstanti delne
spindės pavirtusi žvaigžde.

Balta daina riedės žeme,
gal tai pradžia, gal pabaiga.
Kaip žodis skęstantis laike
sustings sušalusiam lede.

Balta svaja... tiktai svaja...
gal tai tik šypsena mana,
baltoji dienoj gal tai žiema
su nuotaika visai balta.

Laikiau tavo ranką savajam delne
Laikiau tavo ranką savajam delne,
Slėpiau tavo meilę giliai širdyje.
Verkiu kai tu tolai, džiaugiaus kai grįžai,
O tau viso šito yra per mažai.

Tu išdavei meilę pirmiems spinduliams,
Pasmerkdamas širdį vienatvės skausmams.
Myliu aš tave, nes esi man brangus,
Šviesus ir platus kaip beribis dangus.

Nors ašaros mano riedės ant eilių,
Žinau neišgirsiu aš tavo „Myliu“.
Tu tolsti kas rytą kaip sapnas gražus,
Ta meilė kaip laivas be jūros pražus...

Gal tai sapnas

Šiąnakt sapnavau nuostabų sapną
Sapną iš svajonių ir pasakų šalies
Pabudusi aš negalėjau patikėti
Ar tai buvo sapnas ar buvai šalia išties

Bijau, gal pirmą kartą tau sakysiu,
Bijau mylėti ir svajot apie tave
Tu vienas tik žinai šią tiesą,
Tu vienas tik žinai kas mano širdyje.

Dar šiandien aš jaučiu tuos kaitinančius delnus
Kuriais lietei mane sapne
Ir lūpas tas jaučiu kur vakar
Bučiavo jos mane sapne... o gal ir ne

Kad ir kas tu

Niekada aš nemaniau, kad tu ateisi,
Toks saldus ir kaitinantis man akis.
netikėjau- išdavimas mano tikras kraitis
Aš su juo einu netekusi sparnų.

Kas sulaužė mano žalią meilės medį,
Ar tai tu atėjęs tamsią naktį iš dausų.
Angele tu sarge, gęstančiosios žvakės,
Pasakyk ar aš kančioj gyventi dar galiu.

Ko vertei mane su saule keltis,
Pasakyk, kad aš beprotiškai ir amžinai myliu.
Ak tu, išdavime, pasakyk man savo kaina,
Aš tave nupirksiu ir be pinigų.

Tu - mano laimė

Tu įžengei į mano vienišus jausmus,
Atnešdamas man meilę kaip gėlelę
Padovanosiu tau visus gražius sapnus,
Padovanosiu tau savos širdies dalelę.

Tau rytą dovanosiu ir spindulius skaisčius,
Kad pėdos neatvėstų dovanosiu kelią.
Į mano širdį įmano paprastus jausmus
Tu atnešei šviesos ir ilgesio ugnelę.

Nepaskubėk išeiti, suskaičiuokim troškimus,
Sukurkim savo rankomis svajonių žemę.

Kartu patirkim ir džiaugsmus ir sunkumus,
Pasidalinkime gyvenimo skirta mums laime.

Vakarykštis lietus

Gatvės šlapios, pilkos ir tuščios.
Tyliai vaikšto paniuręs ruduo.
Mano rankos nuo vėjų jau šiurkščios,
O širdy ilgesingas akmuo.

Lyja lietūs lyg ašaros krenta,
Stoviu aš vėl šaltam lietuje.
Savo ašarų rodyt neverta,
Jos išnyks pilkame danguje...

Aš norėčiau šių naktį kaip vaikas,
Bėgt basom per balas ir žoles.
Ir pamiršti kad bėgantis laikas,
Dovanos tik kelias minutes.

Siaučia vėjas- artėja ruduo,
Pasikaustęs lietum ir žaibais.
Mano širdį vis spaudžia akmuo,
Kuris dings su pirmaisiais žiedais.

Kai man sunku

Kai man sunku – skubu pas savo mūžą,
Ji man viena kuriai galiu rašyt.
Atrodo laišką kaip paštu nusiųsčiau,
Ji gali ir paguost ir išklausyt.

Į savo laiškus daugtaškiais baigtus,
Aš jau seniai negaunu jokio atsako...
Taip gal geriau –laukimas meilę atsveria
Skaičiuodamas prabėgusius ilgus metus.

Kai eilės liejasi minties upeliais,
O rankoje jaučiu lemties pirštus.
Jie tarsi smaugia manąjį paukštelį
Užversdami eilėraščio lapus.

Grįžtu ir vėl prie seno atminimų lapo,
Širdy jauku, bet virpa kaip šakelės rankos.
Norėčiau, kad išliktų eilės džiaugsmo tako,
Nors dundesys širdy taip smarkiai trankos

Tu ateini kai man sunku

Tu ateini kai man sunku...
Kai akys drėksta saulei kylant.
Tu ateini -aš atrandu,
Save sapne, mėnuliui dylant.

Kai tu šalia būnu saugi.
Jaučiu tave, jaučiuosi drąsiai.
O gal žavingai? Tu tyli?
Tai gal tikrai mane myli?

Aš vakar laukiau tavo balso
Ir šiandien laukiau- ar žinai?
Mačiau tave – mes šokom valsą
Bet tik sapne, deja, deja...

Ateik dažniau manes svaiginti,
Sutik dažniau mane sapne.
Atbėki vėl paliesk ir apkabink...
Aš trokštu kaip gėlė sausumoje...

Kelionė

Galbūt neskubės, o gal ir nespės
sudužti banga vėl į krantą,
su sulės žara mane išlydės
pakilti į skrydį dar kartą.

Už jūrų trijų, kalnų devynių
sugroti einu savo arfa,
gaudimas gausybės jos stygų stiprių
parskris čia ir vėl iki kranto.

Ten saulė mirgės ir auksu žibės,
ten vėjas dainuos mano vardą.
labiau negu čia ten nieks nemylės
tik gal dažniau kilstelės kardą.

Sulaukę žinių nuo krantų tolimų
tėvai vis dažniau veidą braukia.
Žmogų daro stiprių šiluma artimų
ir žinia, kad kažkas jo dar laukia.

Lygiai taip palydės ir širdis suvirpės,
bangos muš dar smarkiau į pakrantę,
pasitikęs saulėlydis veidą nušvies
patikėti, pakilti, gyventi.

Karaliaus puota

Ir aš mačiau, ir aš buvau, ir aš dalyvavau...
...kada karalius iš medžioklės su grobiu sugrižo, aš mačiau!
...kad bus puota tada, kada kvapus skaniausius aš užuodžiau..
Skatiko gatvėje paprašę elgetos, ir tie net vaišių gavo!
- - tai aš daviau!
Tada visi lengvai puotavom ir vyną gerąjį ragavom,
visi laimingi buvo, nors niekas nedėkojo ...
tik valgėm, gėrėm ir apie saldumynus rojaus
- mes svajojom!
Tik, kad karalius – aš esu, to niekas nežinojo...
Kai nuskurdau ir elgeta skatiko prašanti tapau..
nebepažino jie manęs!
Tada ir nusisuko fortūna, užlauždama rankas...
Išvertę mano baltas, paskutines kišenes
jie šaukia: duokit man! Dar man!
- - tiktai ne dėl manęs..

Iš nuotraukų

Iš tų nuotraukų gelsvo šešelio
ir iš šypsenos mano veide
širdys mūsų svaja susilieja,
ištirpdydamos snaigę delne.

Iš datos ant neišsiųsto laiško,
iš raudos mūsų širdies plakime,
iš geltono ištirpusio vaško
atpažįsti mane ir save.

Daug svajonių – tikrų ir be melo
mes iš nuotraukų galim sudėt,
kad nei laimės, nei meilės be galo
neišgrįstų bet kas pavydėt.

Laiko ratas

Ruduo. Jau gelsta paskutinis klevo lapas
ir ant laukų jau greit nukris pirma šarma,
apsnigę medžiai lenksis ir sakys man labas,
sunkios darbų dienos ateis vėl pabaiga.

Ir taip kas dieną suksis mano ratas,
nuo saulėtų žiemos dienų apsunks galva.
Pro šalančius medžius prabėgs tik sapnas
nudažantis naujas dienas blankia spalva.

Ateis pavasaris ir nuostabus jo kvapas
tvyros ore tarsi marga kregždžių daina,
mano gyvenimas lyg nesibaigiantis paradas
žygiuos tolyn su vasaros įkaitinta svaja.

Kas tai?

Gal nuotaika balta, balta,
gal snaigė tirpstanti delne
spindės pavirtusi žvaigžde..

Balta daina riedės žeme,
gal tai pradžia, gal pabaiga...
kaip žodis skęstantis laike
sustings sušalusiam lede.

Balta svaja... tiktai svaja...
gal tai tik šypsena mana...
baltoj dienoj gal tai žiema
su nuotaika visai balta

Ilgesys

Kaip ilgiuos, kaip ilgiuos saulės vasaros pievoj,
kaip ilgiuosi namų ir brangiųjų tėvų,
šitai greitai toli bėga manosios dienos
išrašydamos žodžius slapčiausių svajų.

Mano mintys tai veidrodis mylinčios sielos
susikūrusios grožį savųjų dievų,
o troškimai didžiausi ir pergalės mielos
išsipildo tiktai su pagalba savų.

Mano jėgos yra atšvaitai mėnesienoj,
žydi pilnos stiprybės ir norų tyrų.
kaip ilgiuos, kaip ilgiuos saulės vasaros pievoj,
kaip ilgiuosi namų ir brangiųjų tėvų.